

Hard Times

In series april 1854 - 12 augustus 1854;
boekformaat 1854, Bradbury & Evans

Hard Times: For These Times (algemeen bekend als Hard Times) is de tiende roman van Charles Dickens , voor het eerst gepubliceerd in 1854. Het boek onderzoekt de Engelse samenleving en hekelt de sociale en economische omstandigheden van die tijd.

Hard Times is in meerdere opzichten ongebruikelijk. Het is verreweg de kortste roman van Dickens, amper een kwart van de lengte van de romans die er direct voor en erna zijn geschreven. [1] Ook heeft Hard Times , in tegenstelling tot al zijn andere romans op één na, geen voorwoord of illustraties. Bovendien is het zijn enige roman die geen scènes heeft die zich in Londen afspelen. [1] In plaats daarvan speelt het verhaal zich af in het fictieve Victoriaanse industriële Coketown, een generieke Noord-Engelse molenstad, in sommige opzichten vergelijkbaar met Manchester , hoewel kleiner. Coketown is mogelijk gedeeltelijk gebaseerd op het 19e-eeuwse Preston .

Een van de redenen van Dickens om Hard Times te schrijven was dat de verkoop van zijn wekelijkse tijdschrift Household Words laag was, en men hoopte dat de publicatie van de roman in termijnen de oplage zou stimuleren - wat inderdaad het geval bleek te zijn. Sinds publicatie heeft het gemengde reacties gekregen van critici. Critici als George Bernard Shaw en Thomas Macaulay hebben zich vooral gericht op Dickens' behandeling van vakbonden en zijn pessimisme na de industriële revolutie over de kloof tussen kapitalistische fabriekseigenaren en ondergewaardeerde arbeiders tijdens het Victoriaanse tijdperk. FR Leavis, een groot bewonderaar van het boek, nam het - maar niet het werk van Dickens als geheel - op als onderdeel van zijn Great Tradition of English novels.

Inhoud

Publicatie

De roman werd gepubliceerd als een serie in de wekelijkse publicatie van Dickens, Household Words . De verkoop was zeer responsief en bemoedigend voor Dickens, die opmerkte dat hij “Drie delen gek was, en de vierde uitzinnig, met eeuwig haasten in moeilijke tijden ”. De roman werd tussen 1 april en 12 augustus 1854 in twintig wekelijkse delen in series uitgebracht. Het verkocht goed en in augustus verscheen een compleet deel van in totaal 110.000 woorden. Een andere verwante roman, Noord en Zuid van Elizabeth Gaskell , werd ook in dit tijdschrift gepubliceerd.

Korte inhoud

De roman volgt een klassieke tripartiete structuur en de titels van elk boek zijn gerelateerd aan Galaten 6: 7: “Want wat een mens zaait, dat zal hij ook oogsten.” Boek I is getiteld “Zaaien”, Boek II is getiteld “Reaping”, en het derde is “Garneren”.

Boek 1: Zaaien

Hoofdinspecteur Mr. Gradgrind opent de roman op zijn school in Coketown en zegt: “Wat ik nu wil zijn feiten. Leer deze jongens en meisjes niets anders dan feiten”, [2] en ondervraagt een van zijn leerlingen, Cecilia (bijgenaamd Sissy), wiens vader werkt in een circus. Omdat haar vader met paarden werkt, eist Gradgrind de definitie van een paard. Als ze wordt uitgescholden omdat ze niet in staat is om een paard feitelijk te definiëren, geeft haar klasgenoot Bitzer een zoölogisch profiel, [3] en Sissy wordt gecensureerd omdat ze suggereert dat ze een vloer zou bedekken met afbeeldingen van bloemen of paarden. [4]

Louisa en Thomas, twee van de kinderen van meneer Gradgrind, gaan na school naar het reizende circus van meneer Sleary, maar ontmoeten hun vader, die hen naar huis beveelt. [5] De heer Gradgrind heeft drie jongere kinderen: Adam Smith (naar de beroemde theoreticus van het laissez-faire-beleid), Malthus (naar dominee Thomas Malthus, die *An Essay on the Principle of Population* schreef, waarin hij waarschuwt voor de gevaren van toekomstige overbevolking.), en Janneke. [6] Gradgrind arresteert Louisa en Tom, zijn twee oudste kinderen, betrap op gluren in het circus.

Josiah Bounderby, “een man die volkomen verstoken is van sentiment”, wordt onthuld als de goede vriend van Gradgrind. [7] Bounderby is een fabrikant en moleneigenaar die welvarend is dankzij zijn onderneming en kapitaal. Hij geeft vaak dramatische en vervalste verslagen van zijn jeugd. [8] [9] [10]

Omdat ze haar als een slechte invloed op de andere kinderen beschouwen, bereiden Gradgrind en Bounderby zich voor om Sissy van school te sturen; maar de twee ontdekken al snel dat haar vader haar daartoe in de steek heeft gelaten, in de hoop dat ze zonder hem een beter leven zal leiden. Meneer Gradgrind geeft Sissy de keuze: terugkeren naar het circus en zijn vriendelijke manager, meneer Sleary, en haar opleiding verbeuren, of haar opleiding voortzetten en voor mevrouw Gradgrind werken en nooit meer terugkeren naar het circus. Sissy accepteert het laatste, in de hoop herenigd te worden met haar vader. In het huis van Gradgrind sluiten Tom en Louisa vriendschap met Sissy, maar ze zijn allemaal ontevreden over hun strenge opvoeding. [13]

Onder de molenarbeiders, bekend als “the Hands”, [14] is een sombere man genaamd Stephen Blackpool (bijgenaamd “Old Stephen” [15]): een andere hoofdrolspeler in het verhaal. Wanneer hij wordt voorgesteld, heeft hij zijn dagelijkse werk beëindigd en ontmoet hij zijn goede vriend Rachael. [16] Bij het betreden van zijn huis merkt hij dat zijn dronken vrouw - die bij hem vandaan heeft gewoond - onwelkom is teruggekeerd. Stephen is enorm verontrust en bezoekt Bounderby om te vragen hoe hij legaal zijn huwelijk kan beëindigen en met Rachael kan trouwen. [18] Mevrouw Sparsit, de huishoudster van meneer Bounderby, keurt Stephens vraag af en Bounderby legt uit dat het beëindigen van een huwelijk ingewikkeld en onbetaalbaar zou zijn. Wanneer Stephen wijst op de onrechtvaardigheid hiervan, beschuldigt Bounderby hem ervan ideeën te hebben die boven zijn stand uitstijgen. Bij het verlaten van het huis ontmoet Stephen een oude vrouw die geïnteresseerd lijkt in Bounderby en zegt dat ze Coketown eens per jaar bezoekt. [19] Bij zijn terugkeer vindt hij Rachael die voor zijn vrouw zorgt, [20] [21] [22] en blijft tot drie uur. [23] Als Rachael in slaap valt, wordt mevrouw Blackpool wakker en ziet ze een fles medicijnen aan voor alcohol. Ondanks dat hij weet dat ze zal sterven als ze de hele fles drinkt, beweegt Stephen niet om haar tegen te houden. Rachael wordt wakker en kan voorkomen dat mevrouw Blackpool zichzelf vergiftigt, en Stephen, geschokt door zijn gebrek aan actie, vindt kracht en vastberadenheid om zijn lijden te dragen.

Verscheidene jaren gaan voorbij. Sissy wordt de huishoudster van Gradgrind en zorgt voor zijn jongere kinderen. Gradgrind vertelt Louisa dat Josiah Bounderby, 30 jaar ouder dan zij, haar ten huwelijk heeft gevraagd, [24] en citeert statistieken om te bewijzen dat een leeftijdsverschil een huwelijk niet ongelukkig of kort maakt. Louisa accepteert het aanbod passief en het pasgetrouwde stel vertrekt naar Lyon (Lyon), waar Bounderby wil zien hoe arbeid daar in de fabrieken wordt

gebruikt. [26] Tom, haar broer, neemt opgetogen afscheid van haar. [27]

Boek 2: Oogsten

Boek twee begint op Bounderby's bank in Coketown, waar 's middags de "lichtportier", [28] Sissy's oude klasgenoot Bitzer, en de sobere mevrouw Sparsit de wacht houden. Een goedgeklede heer vraagt de weg naar Bounderby's huis, daar Gradgrind hem vanuit Londen een introductiebrief heeft gestuurd. Het is James Harthouse, die verschillende beroepen heeft geprobeerd en zich door allemaal heeft verveeld. [29]

Harthouse maakt kennis met Bounderby, die hem accepteert en hem vervolgens trakteert op onwaarschijnlijke en korte vermeldingen van zijn jeugd. Harthouse verveelt zich volkomen door hem, maar is verliefd op de nu melancholische Louisa. Louisa's broer Tom werkt voor Bounderby en is roekeloos en eigenzinnig geworden in zijn gedrag. Tom bewondert Harthouse, die hem enigszins minacht, en Tom onthult minachting voor Bounderby in aanwezigheid van Harthouse, die Louisa's genegenheid voor Tom opmerkt en later ontdekt dat Tom geldproblemen heeft - en dat Tom Louisa overhaalde om met Bounderby te trouwen om zijn eigen geld te verdienen. het leven makkelijker. [31]

Op een drukke vakbondsbijeenkomst beschuldigt de agitator Slackbridge Stephen Blackpool van verraad omdat hij niet bij de vakbond wil aansluiten, en Stephen hoort dat hij ' naar Coventry ' zal worden gestuurd - gemeden door al zijn collega's. Opgeroepen door Bounderby, wordt hem gevraagd waar de mannen over klagen; en wanneer Stephen het probeert uit te leggen, beschuldigt Bounderby Stephen ervan een onruststoker te zijn en ontslaat hij hem. [33] Later bezoeken Louisa en Tom Stephen, spijt betuigend, en Louisa geeft hem wat geld. Privé zegt Tom dat hij na het werk buiten de bank moet wachten. [34]

Als er een overval plaatsvindt op de bank, wordt Stephen verdacht van de misdaad; des te meer omdat hij de volgende dag de stad had verlaten. Mevrouw Sparsit observeert de voortschrijdende relatie tussen James Harthouse en Louisa en vermoedt een overspelige relatie. Ze kan hun dialoog niet horen en gaat ervan uit dat de affaire vordert. Wanneer Harthouse zijn liefde voor Louisa bekent, weigert Louisa hem. Ze vertrekken afzonderlijk, en mevrouw Sparsit volgt Louisa naar het station, waar Louisa op de trein stapt naar het huis van haar vader; Mevrouw Sparsit raakt haar kwijt. [37] Als Louisa arriveert, verkeert ze in een extreme staat van nood. Nadat ze had beweerd dat haar strenge opleiding haar vermogen om haar emoties te uiten heeft belemmerd, stort Louisa dood flauw in elkaar aan de voeten van haar vader. [38]

Boek 3: Verzamelen

In het Londense hotel van Bounderby vertelt mevrouw Sparsit hem het nieuws dat haar surveillance heeft gebracht. Bounderby neemt haar mee terug naar Coketown en naar Stone Lodge, waar Louisa rust. Gradgrind vertelt Bounderby dat Louisa zich verzette tegen de avances van Harthouse, maar een crisis heeft doorgemaakt en tijd nodig heeft om te herstellen. Bounderby is enorm verontwaardigd en ongemanierd, vooral jegens mevrouw Sparsit omdat ze hem heeft misleid. Hij negeert de smeebeden van Gradgrind en kondigt aan dat het huwelijk zal eindigen, tenzij Louisa de volgende dag bij hem terugkeert. Ze komt niet terug. [39]

Harthouse verlaat Coketown nadat Sissy hem heeft gezegd nooit meer terug te keren. Terwijl Slackbridge de naam van Stephen Blackpool steeds zwarter maakt, gaat Rachael naar de bank om te

zeggen dat ze weet waar hij is, en dat ze hem zal schrijven om terug te keren naar Coketown om zijn naam te zuiveren. Bounderby is achterdochtig als ze hem vertelt dat Stephen bezoek kreeg van Louisa en Tom op de avond dat hij werd ontslagen, en brengt haar naar het huis van Gradgrind waar Louisa het verhaal van Rachael bevestigt. [41]

Mevrouw Sparsit spoort uiteindelijk mevrouw Pegler op, de oude vrouw die jaarlijks een mysterieus bezoek brengt aan het huis van Bounderby, en brengt haar naar het huis waar ze wordt onthuld als de moeder van Bounderby. Verre van hem in de steek te laten voor een leven vol ontberingen, gaf ze hem een goede opvoeding en, toen hij succesvol werd, liet ze zich overhalen om hem nooit te bezoeken. Bounderby wordt nu publiekelijk ontmaskerd als een belachelijke humbug 'bullebak van nederigheid'. [42]

Tijdens een zondagsuitje vinden Rachael en Sissy Stephen, die in een verlaten schacht is gevallen terwijl ze terugliepen naar Coketown. Hij wordt gered door dorpelingen, maar nadat hij zijn onschuld heeft beleden en voor de laatste keer met Rachael heeft gesproken, sterft hij. [43] Louisa en Sissy vermoeden nu dat Tom de bankoverval heeft gepleegd, en vertelden Stephen gewoon om buiten de bank te blijven hangen om hem te beschuldigen. Sissy heeft Tom al geholpen te ontsnappen door hem naar het circus van meneer Sleary te sturen. Louisa en Sissy vinden Tom daar, vermomd in blackface. Gradgrind arriveert en wanhoopt, en met Sleary's medewerking wordt een plan uitgebreed om Tom naar Liverpool te krijgen, waar hij naar het buitenland kan ontsnappen. Het plan wordt tijdelijk verijdeld door de komst van Bitzer, die hoopt promotie te krijgen van Bounderby door Tom voor het gerecht te brengen, maar Sleary regelt een hinderlaag en Tom wordt naar Liverpool gebracht waar hij aan boord gaat. [44]

Bounderby straft mevrouw Sparsit voor zijn vernedering door haar de deur uit te doen, maar ze vindt de oneer niet erg. [45] Vijf jaar later zal hij sterven aan een aanval op straat, [46] terwijl de heer Gradgrind, die zijn utilitaire ideeën heeft opgegeven en probeert feiten "ondergeschikt te maken aan geloof, hoop en naastenliefde", [46] zal lijden de minachting van zijn collega-parlementsleden. [46] Rachael zal haar leven van eerlijk hard werken voortzetten, [47] terwijl Stephen Blackpool gratie zal krijgen van de heer Gradgrind. [47] Tom zal redelijk in de buurt van Coketown aan koorts sterven, nadat hij in een met tranen besmeurde brief berouw had betuigd. [47] Louisa zal zelf oud worden, maar zal nooit hertrouwen en zelf kinderen krijgen. Louisa, die vriendelijkheid betoont aan de minder bedeelden en geliefd is bij Sissy's kinderen, zal haar leven besteden aan het stimuleren van verbeeldingskracht en verbeeldingskracht bij alles wat ze tegenkomt. [48]

Hoofdpersonen

Meneer Gradgrind

Thomas Gradgrind is de beruchte hoofdinspecteur van het schoolbestuur, die toegewijd is aan het nastreven van winstgevendende ondernemingen. Zijn naam wordt nu algemeen gebruikt om te verwijzen naar iemand die hard is en zich alleen bezighoudt met koude feiten en cijfers, een volgeling van utilitaire ideeën die de verbeelding negeert. Hij ziet echter al snel de fout van deze overtuigingen in, wanneer het leven van zijn kinderen in de war raakt.

Meneer Bounderby

Josiah Bounderby is een zakenpartner van de heer Gradgrind. Omdat hij graag opschept over het feit dat hij een selfmade man is, gebruikt hij veel van de andere centrale personages van de roman. Hij is opgeklommen tot een positie van macht en rijkdom van nederige afkomst (hoewel niet zo nederig als hij beweert). Hij trouwt met Louisa, de dochter van meneer Gradgrind, zo'n 30 jaar jonger dan hij, in wat een liefdeloos huwelijk blijkt te zijn. Ze hebben geen kinderen. Bounderby is harteloos, egocentrisch en blijkt uiteindelijk een leugenaar en fraudeur te zijn.

LouisaBewerking

Louisa (Loo) Gradgrind, (later Louisa Bounderby), is het oudste kind van de familie Gradgrind. Ze heeft geleerd haar gevoelens te onderdrukken en vindt het moeilijk om zich duidelijk uit te drukken door als kind te zeggen dat ze 'onhandelbare gedachten' heeft. Na haar ongelukkige huwelijk wordt ze door James Harthouse tot overspel verleid, maar ze verzet zich tegen hem en keert terug naar haar vader. Haar afwijzing van Harthouse leidt tot een nieuw begrip van het leven en van de waarde van emoties en verbeelding. Ze verwijt haar vader zijn droge en op feiten gebaseerde benadering van de wereld en overtuigt hem van de dwaling van zijn wegen.

Sissy JupeBewerking

Cecilia (Sissy) Jupe is een circusmeisje van Sleary's circus, evenals een leerling van Thomas Gradgrind's zeer strenge klas. Sissy heeft haar eigen waarden en overtuigingen waardoor ze onintelligent lijkt in het huishouden van Gradgrind. Aan het einde van de roman, wanneer de filosofie van de Gradgrinds om religieus alleen aan feiten vast te houden, instort, is Sissy het personage dat hen leert hoe ze moeten leven.

Sissy Jupe wordt voor het eerst aan de lezers voorgesteld als meisje nummer twintig in het klaslokaal van Gradgrind. Ze heeft moeite om Gradgrinds extreme afhankelijkheid van het reciteren van feiten bij te houden, en wordt daarom gezien als de school niet waardig. Sissy is ook representatief voor creativiteit en verwondering vanwege haar circusachtergrond, en dat waren dingen waar de Gradgrind-kinderen zich niet mee mochten bezighouden. Op aandringen van Josiah Bounderby gaat meneer Gradgrind Sissy's vader informeren dat ze niet langer aanwezig kan zijn. zijn school.

Gradgrind en Bounderby komen aan bij de Pegasus 'Arms, de pub in Coketown waar Sissy, haar vader en de rest van Sleary's circus logeerden. Terwijl Sissy en haar vader ooit heel hecht waren, pakte meneer Jupe zijn dochter in de steek en liet Sissy alleen achter. In een moment van medeleven neemt meneer Gradgrind Sissy in huis en geeft haar een tweede kans op school. Sissy blijft achterlopen op school, dus meneer Gradgrind houdt haar thuis om voor zijn invalide vrouw te zorgen.

Terwijl Sissy het apparaat is van verbeelding en fantasie in de roman, dient ze ook als de stem van de rede. De reden dat ze de filosofie van Gradgrinds klas niet kan begrijpen, is omdat ze eigenlijk een realistischer beeld heeft van hoe de wereld zou moeten worden waargenomen. Nadat Louisa en meneer Gradgrind in het reine zijn gekomen met het feit dat hun manier van leven niet werkt, is Sissy degene naar wie ze toe komen; ze zorgt voor Louisa en helpt haar een nieuw, gelukkig leven te leiden. [49]

TomBewerking

Thomas (Tom) Gradgrind, Junior is de oudste zoon en het tweede kind van de Gradgrinds. Aanvankelijk nors en verontwaardigd over de utilitaire opleiding van zijn vader, heeft Tom een sterke relatie met zijn zus Louisa. Hij werkt bij de bank van Bounderby (die hij later berooft), en gaat gokken en drinken. Louisa houdt nooit op Tom te aanbidden, en ze helpt Sissy en meneer Gradgrind om haar broer te redden van arrestatie.

Stephen BlackpoolBewerking

Stephen Blackpool is een arbeider in een van de fabrieken van Bounderby. Hij heeft een dronken vrouw die niet meer bij hem woont, maar die van tijd tot tijd verschijnt. Hij vormt een hechte band met Rachael, een collega, met wie hij wil trouwen. Na een geschil met Bounderby wordt hij ontslagen van zijn werk bij de Coketown-fabrieken en wordt hij, gemeden door zijn voormalige collega's, gedwongen elders werk te zoeken. Terwijl hij afwezig is in Coketown, wordt hij ten onrechte beschuldigd van het beroven van Bounderby's bank. Op de terugweg om zichzelf te verdedigen, valt hij in een mijnschacht. Hij wordt gered, maar overlijdt aan zijn verwondingen.

Andere karaktersBewerking

Bitzer - is een erg bleke klasgenoot van Sissy die is opgevoed met feiten en geleerd heeft om te handelen volgens eigenbelang. Hij neemt een baan aan bij de bank van Bounderby en probeert later Tom te arresteren.

Rachael - is de vriend van Stephen Blackpool die getuigt van zijn onschuld wanneer hij door Tom wordt beschuldigd van het beroven van Bounderby's bank. Ze is een fabrieksarbeider, jeugdvriendin van de dronken en vaak afwezige vrouw van Blackpool, en wordt het literaire hulpmiddel om de twee parallelle verhaallijnen samen te brengen op de rand van Hell's Shaft in het laatste boek.

Mevrouw Sparsit - is een weduwe die in moeilijke tijden is beland. Ze is in dienst van Bounderby en is jaloers als hij met Louisa trouwt, in de overtuiging dat Louisa later op het punt staat weg te lopen met James Harthouse. Haar machinaties zijn niet succesvol en ze wordt uiteindelijk ontslagen door Bounderby.

James Harthouse - is een luie, lome heer uit de hogere klasse, die probeert Louisa het hof te maken.

Mevrouw Gradgrind - de vrouw van meneer Gradgrind, is een invalide die voortdurend klaagt. De schijnbare aantrekkingskracht van Tom Sr. op haar is omdat ze totaal geen 'chique' heeft, hoewel ze ook onintelligent en zonder empathie voor haar kinderen lijkt te zijn.

Meneer Sleary - de eigenaar van het circus waar Sissy's vader in dienst is. Hij spreekt met een lisp. Een aardige man, hij helpt zowel Sissy als de jonge Tom als ze in de problemen zitten.

Mevrouw Pegler - een oude vrouw die soms Coketown bezoekt om het landgoed Bounderby te observeren. Later wordt onthuld dat ze de moeder van Bounderby is, wat bewijst dat zijn "voddenaar-rijkdom" -verhaal frauduleus is.

Jane Gradgrind - a younger sister of Tom and Louisa Gradgrind who spends a lot of time with Sissy Jupe. She is cheerful, affectionate and despite looking similar to Louisa, in personality she is opposite.

Hoofdthema'sBewerking

Learn more

This section needs additional citations for verification. (April 2016)

Dickens wished to educate readers about the working conditions of some of the factories in the industrial towns of Manchester, and Preston, to "strike the heaviest blow in my power", and as well to confront the assumption that prosperity runs parallel to morality. This notion he systematically deconstructed through his portrayal of the moral monsters, Mr. Bounderby and James Harthouse. Dickens also believed in the importance of the imagination, and that people's lives should not be reduced to a collection of material facts and statistics. The description of the circus, which he describes as caring so "little for Plain Fact", is an example of this.

UtilitarianismEdit

Learn more

This section does not cite any sources. (March 2013)

The Utilitarians were one of the targets of Dickens's satire. Utilitarianism was a prevalent school of thought during this period, its founders being Jeremy Bentham and James Mill, father to political theorist John Stuart Mill. Bentham's former secretary, Edwin Chadwick, helped design the Poor Law of 1834, which deliberately made workhouse life as uncomfortable as possible. In the novel, this attitude is conveyed in Bitzer's response to Gradgrind's appeal for compassion.

Dickens was geschokt door wat hij zag als een egoïstische filosofie, die werd gecombineerd met materialistisch laissez-faire -kapitalisme in de opvoeding van sommige kinderen in die tijd, evenals in industriële praktijken. In de interpretatie van Dickens stimuleerde de prevalentie van utilitaire waarden in onderwijsinstellingen minachting tussen fabrikseigenaren en arbeiders, waardoor jonge volwassenen ontstonden wier verbeeldingskracht was verwaarloosd, vanwege een te grote nadruk op feiten ten koste van meer fantasierijke bezigheden.

Dickens wilde radicale utilitaristen hekelen die hij in een brief aan Charles Knight beschreef als “cijfers en gemiddelden zien, en niets anders”. Hij wilde ook campagne voeren voor hervorming van de arbeidsomstandigheden. Dickens had al in 1839 fabrieken in Manchester bezocht en was geschokt door de omgeving waarin arbeiders zwoegden. Voortbouwend op zijn eigen ervaringen uit zijn kindertijd, besloot Dickens “de zwaarste slag in mijn macht toe te brengen” voor degenen die onder erbarmelijke omstandigheden werkten.

John Stuart Mill had een vergelijkbare, strenge opleiding als die van Louisa Gradgrind, bestaande uit analytische, logische, wiskundige en statistische oefeningen. Toen hij in de twintig was, kreeg Mill een zenuwinzinking, in de overtuiging dat zijn vermogen tot emotie was verzwakt door de sterke nadruk die zijn vader legde op analyse en wiskunde in zijn opleiding. In het boek volgt Louisa zelf een parallel traject, zich niet kunnen uiten en door haar droge opvoeding in een tijdelijke depressie vervallen.

Feit versus fantasieBewerking

Het bastion van de feiten is de bij uitstek praktische meneer Gradgrind en zijn modelschool, die niets anders leert dan “Feiten”. Alle fantasierijke of esthetische onderwerpen ontbreken in het curriculum en de nadruk ligt op analyse, deductie en wiskunde. Fancy, het tegenovergestelde van Fact, wordt belichaamd door Sleary's circus. Sleary wordt door Gradgrind en Bounderby voor een dwaas gehouden, maar het is Sleary die begrijpt dat mensen geamuseerd moeten zijn. Sissy, de dochter van de circusartiest, doet het slecht op school en herinnert zich de vele feiten die haar worden geleerd niet, maar is oprecht deugdzaam en vervuld. Gradgrinds eigen zoon Tom komt in opstand tegen zijn opvoeding en wordt een gokker en een dief, terwijl Louisa emotioneel belemmerd wordt, vrijwel zielloos. zowel als jong kind als als ongelukkig getrouwde vrouw. Bitzer, die zich houdt aan de leer van Gradgrind, wordt een meedogenloze egoïst.

Ambtelijkheid en spionageBewerking

Meneer Bounderby besteedt zijn hele tijd aan het verzinnen van verhalen over zijn jeugd, waarbij hij de ware aard van zijn opvoeding verdoezelt, wat aan het einde van de roman wordt onthuld. Hoewel hij zelf geen snuffelaar is, wordt hij ongedaan gemaakt door Sparsit die onbewust onthult dat de mysterieuze oude vrouw zijn eigen moeder is, en ze ontrafelt Josiahs geheimen over zijn opvoeding en fictieve verhalen. De heer Bounderby houdt zelf toezicht door tabeloverzichten en statistieken te berekenen, en berispt altijd in het geheim de mensen van Coketown omdat ze zich overgeven aan verwaand activiteiten. Dit geeft Bounderby een gevoel van superioriteit, net als bij mevrouw Sparsit, die trots is op haar wellustige kennis die ze heeft opgedaan door anderen te bespioneren. Bounderby's greep naar superioriteit blijkt uit de gesprekken van Blackpool met Bounderby over

echtscheidingproces en een vakbondsbeweging in zijn fabriek, die hem ervan beschuldigen dat hij op zoek is 'om zich te smullen van schildpadsoep en hertenvlees, geserveerd met een gouden lepel'. Alle "superintendents" van de roman zijn op de een of andere manier ongedaan gemaakt.

MoraliteitBewerking

Dickens portretteert de rijken in deze roman als moreel corrupt. Bounderby heeft geen morele scrupules en ontslaat bijvoorbeeld Blackpool "voor een nieuwigheid". Hij gedraagt zich ook zonder enig fatsoen en verliest regelmatig zijn geduld. Hij is cynisch vals over zijn jeugd. Harthouse, een ontspannen heer, wordt vergeleken met een "ijsberg" die onbewust een wrak zal veroorzaken, omdat hij "geen moreel soort kerel" is, zoals hij zelf zegt. Stephen Blackpool, een behoeftige arbeider, is uitgerust met een perfecte moraal, houdt zich altijd aan zijn beloften en is altijd attent en attent voor anderen, net als Sissy Jupe.

De rol van status op moraliteitBewerking

Dickens maakt zich ook zorgen, in *Hard Times*, met de effecten van sociale klasse op de moraliteit van individuen. Sommige contrasterende karakters met betrekking tot dit thema zijn Stephen en Rachel, en Tom en meneer Bounderby. Stephens eerlijkheid en Rachels zorgzame acties zijn eigenschappen die niet worden getoond bij mensen uit hogere klassen, maar bij hardwerkende individuen die worden overrompeld door de onverschillige fabrikseigenaren zoals Bounderby. Deze kwaliteiten komen herhaaldelijk naar voren, aangezien Stephen elke dag hard werkt, totdat hij besluit de stad te verlaten om de namen van zijn collega's te redden, en Rachel ondersteunt Stephen hierbij, terwijl ze ook worstelt om voor zichzelf te zorgen. In tegenstelling tot dit gedrag weigert meneer Bounderby de moeilijkheden te erkennen waarmee mensen in de lagere klassen worden geconfronteerd, zoals hij ziet, terwijl hij Stephen's verzoek om hulp volledig terzijde schuift. Andere aristocratische personages voeren gewoon schaamteloos immorele acties uit, zoals Tom die het geld van zijn zus weggooit, in de schulden raakt, vervolgens een bank berooft en zelfs iemand anders in de val laat lopen voor zijn daden. Tom wordt ook gezien als bedrieglijk, omdat hij zijn schuld verborgen kan houden totdat het bewijs alleen naar hem wijst. Integendeel, wanneer het nieuws naar buiten komt dat Stephen de bank heeft beroofd, begint Stephen terug te gaan naar Coketown om zijn problemen onder ogen te zien en zijn naam te zuiveren. Over het algemeen suggereert het grote verschil in moraliteit tussen karakters met een ongelijke sociale status het idee van Dickens dat er een vorm van aangeboren natuurwet is die onbelemmerd kan blijven in degenen die een leven leiden met minder titels. Stephens concept van goed en fout is niet aangetast door de gefabriceerde waarden van het utilitarisme, die Tom en Bounderby hebben ingeprent. zoals Tom die het geld van zijn zus weggooide, in de schulden raakte, vervolgens een bank beroofde en zelfs iemand anders beschuldigde van zijn daden. Tom wordt ook gezien als bedrieglijk, omdat hij zijn schuld verborgen kan houden totdat het bewijs alleen naar hem wijst. Integendeel, wanneer het nieuws naar buiten komt dat Stephen de bank heeft beroofd, begint Stephen terug te gaan naar Coketown om zijn problemen onder ogen te zien en zijn naam te zuiveren. Over het algemeen suggereert het grote verschil in moraliteit tussen karakters met een ongelijke sociale status het idee van Dickens dat er een vorm van aangeboren natuurwet is die onbelemmerd kan blijven in degenen die een leven leiden

met minder titels. Stephens concept van goed en fout is niet aangetast door de gefabriceerde waarden van het utilitarisme, die Tom en Bounderby hebben ingeprint. en zelfs iemand anders in de val laten lopen voor zijn daden. Tom wordt ook gezien als bedrieglijk, omdat hij zijn schuld verborgen kan houden totdat het bewijs alleen naar hem wijst. Integendeel, wanneer het nieuws naar buiten komt dat Stephen de bank heeft beroofd, begint Stephen terug te gaan naar Coketown om zijn problemen onder ogen te zien en zijn naam te zuiveren. Over het algemeen suggereert het grote verschil in moraliteit tussen karakters met een ongelijke sociale status het idee van Dickens dat er een vorm van aangeboren natuurwet is die onbelemmerd kan blijven in degenen die een leven leiden met minder titels. Stephens concept van goed en fout is niet aangetast door de gefabriceerde waarden van het utilitarisme, die Tom en Bounderby hebben ingeprint. Als het nieuws naar buiten komt dat Stephen de bank heeft beroofd, begint Stephen terug te gaan naar Coketown om zijn problemen onder ogen te zien en zijn naam te zuiveren. Over het algemeen suggereert het grote verschil in moraliteit tussen karakters met een ongelijke sociale status het idee van Dickens dat er een vorm van aangeboren natuurwet is die onbelemmerd kan blijven in degenen die een leven leiden met minder titels. Stephens concept van goed en fout is niet aangetast door de gefabriceerde waarden van het utilitarisme, die Tom en Bounderby hebben ingeprint. Als het nieuws naar buiten komt dat Stephen de bank heeft beroofd, begint Stephen terug te gaan naar Coketown om zijn problemen onder ogen te zien en zijn naam te zuiveren. Over het algemeen suggereert het grote verschil in moraliteit tussen karakters met een ongelijke sociale status het idee van Dickens dat er een vorm van aangeboren natuurwet is die onbelemmerd kan blijven in degenen die een leven leiden met minder titels. Stephens concept van goed en fout is niet aangetast door de gefabriceerde waarden van het utilitarisme, die Tom en Bounderby hebben ingeprint.

Literaire betekenis en kritiekBewerking

George Bernard Shaw was kritisch over de boodschap van het boek.

Kom meer te weten

Deze sectie heeft aanvullende citaten nodig voor verificatie . (april 2016)

Critici hebben verschillende meningen over de roman gehad. John Ruskin verklaarde dat *Hard Times* zijn favoriete Dickens-werk was vanwege de verkenning van belangrijke sociale kwesties. Thomas Macaulay noemde het echter "nors socialisme", omdat Dickens de politiek van die tijd niet volledig begreep . [nodig citaat] Edwin Percy Whipple bekritiseerde de roman in *Scribner's Magazine* door te zeggen: "'Hard Times' is een satire op politieke economie, waarvan Dickens weinig wist, en het weinige dat hij wist beledigde zijn welwillende gevoelens ..." zoals hij geloofde dat de kritiek van Dickens op een utilitaire opleiding misplaatst was. George Bernard Shaw voerde aan dat *Hard Times* een roman was van "hartstochtelijke opstand tegen de hele industriële orde van de moderne wereld". [52] Maar hij bekritiseerde de roman omdat hij geen nauwkeurig verslag gaf van het vakbondswerk van die tijd, met het argument dat Slackbridge, de giftige redenaar, "slechts een verzinsel van de verbeelding van de middenklasse" was. In de overtuiging dat het heel anders was dan de andere romans van Dickens, zei Shaw ook: "Veel lezers vinden de verandering teleurstellend. Anderen vinden Dickens bijna de eerste keer het lezen waard." [52]

FR Leavis , in *De grote traditie* in wezen als een morele fabel, en dat 'van alle werken van Dickens (het is) degene die alle sterke punten van zijn genie heeft - dat van een volkomen serieus kunstwerk'.

Dit was echter een mening die hij later herzag in Dickens the Novelist , waarin werd erkend dat de sterke punten en het kunstenaarschap van Dickens volledig in andere werken naar voren kwamen. [55]

Walter Allen typeerde Hard Times als een onovertroffen “kritiek op de industriële samenleving”, die later werd vervangen door werken van DH Lawrence . Andere schrijvers hebben de roman beschreven als, zoals GK Chesterton opmerkte in zijn werk Appreciations and Criticisms , “de hardste van zijn verhalen”; [nodig citaat] terwijl George Orwell de roman (en Dickens zelf) prees voor “genereuze woede”. [citaat nodig]

AanpassingenBewerking

De roman werd aangepast als een stomme film uit 1915, Hard Times , geregisseerd door Thomas Bentley .

In 1988 Portugese regisseur João Botelho de roman naar het grote scherm in Hard Times (volledig opgenomen in zwart-wit) en bracht de actie over naar een niet nader gespecificeerde industriële Portugese stad uit de jaren tachtig.

Hard Times is twee keer aangepast voor BBC Radio, eerst in 1998 met John Woodvine als Gradgrind, Tom Baker als Josiah Bounderby en Anna Massey als mevrouw Sparsit, en opnieuw in 2007 met Kenneth Cranham als Gradgrind, Philip Jackson als Bounderby, Alan Williams als Stephen, Becky Hindley als Rachael, Helen Longworth als Louisa, Richard Firth als Tom en Eleanor Bron als mevrouw Sparsit.

In het theater werd Hard Times bewerkt voor het podium door Michael O'Brien en geregisseerd door Marti Maraden in het Canada's National Arts Centre in 2000. In 2018 toerde Northern Broadsides met een bewerking geschreven door Deb McAndrew en geregisseerd door Conrad Nelson . [57] [58]

De roman is ook twee keer aangepast als miniserie voor de Britse televisie, een keer in 1977 door ITV met Patrick Allen als Gradgrind, Timothy West als Bounderby, Rosalie Crutchley als mevrouw Sparsit en Edward Fox als Harthouse, en opnieuw in 1994 door de BBC met Bob Peck als Gradgrind, Alan Bates als Bounderby, Dilys Laye als mevrouw Sparsit, Bill Paterson als Stephen, Harriet Walter als Rachael en Richard E. Grant als Harthouse. [59]

Uitgaves

Engels

Datum van publicatie Hoofdstukken Boek (uit de novelle)

1 april 1854 1-3 Boek ik

8 april 1854 4-5

15 april 1854 6

22 april 1854 7-8

29 april 1854 9-10

6 mei 1854 11-12

13 mei 1854 13-14

20 mei 1854 15-16

27 mei 1854 17 Boek II

3 juni 1854 18-19
10 juni 1854 20-21
17 juni 1854 22
24 juni 1854 23
1 juli 1854 24
8 juli 1854 25-26
15 juli 1854 27-28
22 juli 1854 29-30 Boek III
29 juli 1854 31-32
5 augustus 1854 33-34
12 augustus 1854 35-37

Nederlands

vertaald als: Slechte tijden : een verhaal voor onzen tijd, Amsterdam, 1854

ReferentiesBewerking

Collins 1992.
Dickens 2008 , p. 9.
Dickens 2008 , blz. 11-12.
Dickens 2008 , blz. 13-15.
Dickens 2008 , blz. 24-25.
Dickens 2008 , blz. 27-28.
Dickens 2008 , p. 21.
Dickens 2008 , p. 5.
Dickens 2008 , blz. 23-24.
Dickens 2008 , blz. 261-266.
Dickens 2008 , p. 39.
Dickens 2008 , p. 44.
Dickens 2008 , blz. 61-68.
Dickens 2008 , p. 69.
Dickens 2008 , p. 70.
Dickens 2008 , p. 71.
Dickens 2008 , p. 73.
Dickens 2008 , blz. 76-81.
Dickens 2008 , blz. 82-85.
Dickens 2008 , p. 87.
Dickens 2008 , p. 89.
Dickens 2008 , blz. 92-93.
Dickens 2008 , p. 93.
Dickens 2008 , p. 101 tot 102.
Dickens 2008 , p. 102 tot 103.
Dickens 2008 , p. 113.
Dickens 2008
. 133.
Dickens 2008 , p. 120.
Dickens 2008 , blz. 130-132.
Dickens 2008 , p. 137.
Dickens 2008 , blz. 138, 143, 176.

Dickens 2008 , blz. 143-151.

Dickens 2008 , blz. 151-158.

Dickens 2008 , blz. 158-166.

Dickens 2008 , blz. 168-170.

Dickens 2008 , blz. 213-214.

Dickens 2008 , blz. 215-217.

Dickens 2008 , blz. 217-221.

Dickens 2008 , blz. 221-249.

Dickens 2008 , p. 239.

Dickens 2008 , blz. 249-258.

Dickens 2008 , blz. 258-267.

Dickens 2008 , blz. 267-277.

Dickens 2008 , blz. 277-294.

Dickens 2008 , blz. 296-297.

Dickens 2008, p. 298.

Dickens 2008, p. 299.

Dickens 2008 , blz. 299-300.

Schmoop .

" Hard Times- paginaproeven met manuscriptaantekeningen" British Library

Whipple, Edwin (1887). In Dickens-Land (2 red.). P. 747.

Shaw 1911, p

ix.

Shaw 1911 , p. xiii.

Levi's 1963 .

Leavis, FR; Leavis, QD (1971). Dickens, de romanschrijver . Pantheon-boeken. ISBN-nummer 9780394468600. OCLC 134658 .

"Michael O'Brien" . Toneelschrijvers Canada Pers . Opgehaald op 10 juli 2020 .

" Moeilijke Tijden " . Noordelijke breedtes . Gearchiveerd van het origineel op 11 juni 2018 .

Ontvangen 4 maart 2018 .

Gardner2018 .

Hard Times , opgehaald op 10 juli 2020

BronnenBewerking

Ackroyd, Peter (1991), Dickens: een biografie , Harpercollins , ISBN 0-06-016602-9.

Allen, Walter (1965), Introduction, Hard Times , door Dickens, Charles, Harper & Row, OCLC 1010817880 , gearchiveerd van het origineel op 5 november 2004 , teruggehaald op 23 mei 2005.

Burton, John (9 september 2001), "Hard Times Summary" , GradeSaver , teruggehaald op 23 mei 2005.

Chesterton, GK (1911), " Hard Times " , waardering en kritiek op de werken van Charles Dickens , pp. 169-177 , teruggehaald op 10 juli 2020.

Collins, Phil (1992), Inleiding, Hard Times , door Dickens, Charles, ISBN 9780679413233.

Dickens, Charles (1854), Moeilijke Tijden , TE McElrath & Co.

Dickens, Charles (2008), Hard Times , Cignet Classics, ISBN 978-0-451-530998

Frans, Henry (25 december 2019) [c. 1870], Allingham, Philip V. (red.), "Twenty Plates for Dickens's Hard Times for These Times in the British

Household Edition" , Victorian Web , opgehaald op 10 juli 2020.
Gardner, Lyn (22 februari 2018), " Hard Times review - Northern Broadsides maken van Dickens een lachfabriek" , The Guardian , opgehaald op 10 juli 2020
huis, madeline; Verdieping, Graham; Tillotson, Kathleen, red. (1993), De brieven van Charles Dickens , vol. VIII, Oxford University Press , ISBN 0-19-812617-4.
Leavis, FR (1963), The Great Tradition , New York University Press, OCLC 1175447
Shaw, George Bernard (2 november 1911), Inleiding, Hard Times , door Dickens, Charles, The Waverley Edition of the Works of Charles Dickens, vol. 17, Waverley Book Company, blz. v-xvi, hdl : 2027/coo.31924064974011.
"Sissy Jupe in Hard Times " , Shmoop , opgehaald op 7 juli 2020.
Thorold, Dinny (1995), Inleiding, Hard Times , door Dickens, Charles, Wordsworth Classics, pp. Ix-xxiv, ISBN 9781853262326.

From:

<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:

https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/charles_dickens/hardtimes

Last update: **2025/07/31 17:56**

